

πού έπεφτε πρὸς τὰ πίσω καὶ τὴ βιάση της νὰ φύγῃ, πού ἔκανε τὴν ἐπίσκεψή της νὰ μοιάζῃ μὲ ἐπιφοίτηση. Ἀντί, βουκέ. Στὸ καλὸ, κυρά.

Καὶ νάτην φεύγει σέρνοντας τάδεσνὰ καλὰθια της. Ὅταν σκαπέτης στὸ κατηφορικὸ μονοπάτι μού φαίνονταν πὼς τὰ χάλικια ποτίζιζαν καὶ κατακυλούσαν κάτω ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ μουλαριοῦ ἔφεταν ἕνα - ἕνα στὴν καρδιά μου. Τάκουσα πολλή-πολλήν ὥρα καὶ ὅσο νὰ τελειώσῃ ἡ μέρα ἔμενα σὰν ἀποκοιμισμένος, ἀτόλμος νὰ κινήθῃ, μὴ δώξω τὸνερό μου. Τὸ βράδυ σὰν ἄρχισαν νὰ γαλαζώνουν οἱ κοιλάδες καὶ τὰ πρόβατα στριμώνονταν τόνα πλάι στ᾽ ἄλλο βελάζοντας γιὰ νὰ μποῦν στὸ μαντρί, ἄκουσα νὰ μὲ κράξῃ ἀπὸ τὴν κατηφορίαν ὅτι πειὰ γελαστὴ ὅπως πρῶτα, παρὰ τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο, ἀπὸ τὸ φόβο καὶ ἀπὸ τὸ μουσκεμὸ. Φαίνεται πὼς κάτω στὴν πλαγιά βρήκε τὴ Σόργκ φουσκωμένη ἀπὸ τὰ βροχοζέφια καὶ θέλοντας μὲ κάθε τρόπο νὰ περάσῃ κιντύνει νὰ πνιγῇ. Καὶ τὸ πειὸ φοβερὸ πού τέτοιαν ὥρα οὔτε ἔπρεπε νὰ σκεφτῇ καθόλου νὰ γυρίσῃ στὸ ὑποστατικό, γιὰτὶ μονάχη της δὲ θάβρισκε ποτὲ τὸ δρόμὸ λοξεύοντας καὶ ἐγὼ δὲ μπορούσα νὰ φήσω ἔργο τὸ κοπάδι. Ἦ σκέψη νὰ ξενοχήσῃ στὸ βουνὸ τὴν τυραννοῦσε πολὺ γιὰτὶ θ' ἀνησυχούσαν οἱ δικοὶ της. Ἐγὼ τὴν ἡσύχαξα: Οἱ νύχτες τὸν Ἰούλιου, κυρά μου, εἶνε μικρές. Εἶνε μὴ κακὴ στιγμὴ μὴ μόνον. Φούντωσα μὴ δυνατὴ φωτιά γιὰ νὰ στεγνώσῃ τὰ πόδια της καὶ τὸ φουστάνι της τὸ μουσκεμμένο ἀπὸ τὰ νερά της Σόργκ. Ὑστερα ἔφαλα μπροστά της γάλα καὶ τυριά. Μὰ ἡ γούλα δὲ σκέφτονταν οὔτε νὰ στεγνώσῃ, οὔτε νὰ φάῃ καὶ καθῶς ἔβλεπα τὰ χοντρά δάκρυά της πού κυλούσαν ἀπὸ τὰ μάτια της, μὲ ἔχονταν καὶ ἐμὲ νὰ κλάω. Σουρούπωναν πειὰ γιὰ καλὰ καὶ στίς κορφές τῶν βουνῶν ὁ ἥλιος πασπάλιζε μὴ φωτεινὴ σκόνη καὶ ἕνας ἀτμός φωτεινός καὶ αὐτὸς ὑψόνονταν ἀπὸ τὴ δύση. Ἦθελα νὰ μὲ πνίξῃ στὸ μαντρί γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἀφοῦ ἄλλωσα στὸ χόρτο μὴ ὥρνια, παστρικά προβεῖα τὴν καληνύχτισα καὶ βήγα καὶ νὰ κάτσω ἀπὸξω μπρὸς τὴν πόρτα. Μάρτυράς μου ὁ Κύριος ὅτι μὴ ὅλη τὴ φλόγα τοῦ ἔρωτα πού μουτκαίγε τὸ αἷμα, καμμιὰ πονηρὴ σκέψη δὲ μού πέρασε ἀπὸ τὸ κεφάλι. Δὲν ἔνοιωθα τίποτ' ἄλλο παρὰ μὴ τρανὴ περηφάνεια σὰν συλλογιώμουν ὅτι σὲ μὴ γυνίτσα τοῦ μαντριοῦ κοντὰ στὸ κοπάδι, πού τὴν ἐκύτταζε μὲ περιέργεια, κοιμῶταν ἡ κόρη τῶν ἀφεντικῶν μου ὅμοια μὲ μὴ λευκὴ ἀτίμητη ἀνάδα, πού μού τὴ μπιστεύτηκαν νὰ τὴ φυλάξω. Ποτὲ δὲ μούχε φανῇ τόσο βαθὺς ὁ οὐρανός, τόσο λαμπερὰ τὰ στέρνια. Σαφινὰ ἡ πόρτα τῆς μάντρας ἀνοίξε καὶ φάνηκε ἡ ὁμορφὴ ἡ Στεφανίτσα. Δὲ μπορούσε νὰ λαρώσῃ μάτι. Τὰ πρόβατα σάλευαν καὶ ἔτριζε τὸ χερό, ἡ βέλαζαν στὸν ὕπνο τους. Κάλιο εἶχε νάρθῃ κοντὰ στὴ φωτιά. Τῆς ἔριξα στίς πλάτες τὴν κατοικοπροβεία μου, δυνάμωσα τὴ φωτιά καὶ μείναμε ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο, δίχως νὰ μιλοῦμε.

Ἀν ἐπεράσατε ποτὲ νύχτα στὴν ἐξοχὴ θὰ ξέρετε πὼς τὴν ὥρα πού ἔμειε κοιμούμαστε ἕνας μυστηριακὸς κόσμος ξυπνὰ στὴ μοναξιά καὶ στὴ σιγαλιά. Τότε οἱ πηγές τραγουδοῦν πειὸ λαγαρά καὶ τὰ βουράκα πετοῦν φλογίτσες. Ὅλα τὰ πνεύματα τοῦ βουνοῦ γυροῦν ἐλεύθερα καὶ στὸν ἀέρα πλανιῶνται θροῖσματα καὶ ὁρίστικο ἦχοι σὰ ν' ἀκούς κλαδιά πού μεγαλώνουν ἡ χόρτα πού φυτρώνουν. Τὴν ἡμέρα εἶνε ἡ ζωὴ τῶν ζωντανῶν πλασμάτων, μὰ τὴν νύχτα ἀρχίζει ἡ ζωὴ τῶν ἀψυχῶν. Σὰν δὲν εἶνε κανεὶς συνειδητός, φοβάται. Γιὰ τοῦτο καὶ ἡ κυρά μας ἔτρεμε καὶ χώνονταν σιμὰ μου στὸ παραμικρότερο θροῖσμα. Σὲ μὴ στιγμὴ μὴ λεπτὴ μελαγχολικὴ φωνὴ ὑψώθη ἀπὸ τὸ βουρὸ πού λαμυκοπούσε παρακάτου καὶ ἀνέβρι κυματιστὴ ὡς ἑμὰς. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας διάττοντας γλύστηρος ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνση σὰ νάφερνε μαζί του ἕνα φῶς τὸ παράπονο, πού εἰχμε ἀκούσει.

— Τ' εἶνε αὐτό; ῥώτησε σιγαλὰ ἡ Στεφανίτσα.

— Μὴ ψυχούλα πού μπαίνει στὸν παράδεισο, κυρά, τῆς εἶπα ἔκανα τὸ σταυρὸ μου. Τὸν ἔκανε καὶ ἐκείνη καὶ ἀπόμεινε συλλογισμένη.

Ὑστερα γυρίζοντας κατὰ μένα, μού εἶπε:

— Εἶνε ἀλήθεια λοιπόν, μπιστικέ, πὼς οἱ βοσκοὶ εἰστε μάγοι; — Καθόλου, κυρά μου. Μὰ ἐδῶ ζοῦμε πειὸ κοντὰ στ' ἀστέρνια καὶ ξέρουμε καλλίτερα τί γίνεται, παρὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ μαίκο. Ἐκείνη κίτταζε πάντα ψηλά μὲ τὸ κεφάλι ἀνομιμωμένο στὴν παλάμη, τυλιγμένη ἀνάμεσα σὲ προβεῖες σὰ νάτανε ἕνας μικροῦλης οὐράνιος βοσκός.

— Πόσα ἔχει! Τὶ ὁμορφα πού εἶνε! Ποτὲ δὲν εἶδα τόσα. Ἐρέεις τὰ ὀνόματά τους, βοσκέ;

— Μὰ βέβαια, κυρά. Νὰ ἴσα ἀπὸ πάνω μας ὁ δρόμος τ' Ἀη-Γιάννη (Γαλαξίας). Πάει γραμμὴ ἀπὸ τὴ Γαλλία στὴν Ἰσπανία. Τὸν χάραξε ὁ Ἀη-Γιάννης γιὰ νὰ δείχνῃ τὸ δρόμο στὸ γενναῖο Καρλομάγγο ὅταν πολεμοῦσε τοὺς Σαρακηνούς. Πειὸ κάτω βλέπεις «τ' ἀμάξι τῶν ψυχῶν» (Μεγάλη Ἀρκτος) μὲ τοὺς ἀστραπετοὺς ζηνούς τους; Τὰ τρία τάστρα πού πάνε μπρὸς εἶνε τὰ ὅσα καὶ τὸ μικροῦτακο κοντὰ στὸ τρίτο εἶνε ὁ ἀγογιάντης. Βλέπεις τριγύρω ἔκεινα τὰ στέρνα πού πέφτουν σὰ βροχὴ; Εἶνε οἱ ψυχές πού δὲν τίς θέλει ὁ Θεὸς κοντὰ του.

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΔΕΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τοῦ ETIEN PE'Y.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ εὐτυχεστέρα στιγμὴ εἶνε ἐκείνη πού λησμοναίει κανεὶς τὸν κόσμο ὅλον, γιὰ νὰ ἐνθυμηθῇ μόνον μὴ ψυχὴ.

Ἐρισμένως ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον, ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς. Ἀπόδειξις αἱ... γυναῖκες.

Ἡ οὐρὰ παίζει μεγάλον ρόλον στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ φανερώσῃ τὴ συγγένειά τους πρὸς τὰ ζωά.

Ὁ Θεὸς ἔδωσε τὴν οὐρὰ εἰς τὰ ζωά τῆς ξηρᾶς, εἰς τὰ ψάρια, στὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ γυναῖκες τὴν προσθέσαν στὰ φορέματά τους.

Ὁ γάμος εἶνε μὴ ἐξευγενισμένη σωματεμπορία.

Ἡ γυναῖκα πωλεῖ τὸν ἑαυτοῦ της, ὁ ἄνδρας ἀγοράζει τὰ παιδιὰ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ

Ἐπανερχόμεθα στίς σκέψεις τοῦ ἰδιοτρόπου, πρὸς τὸν μονογενῆ υἱόν του:

Πολλοὶ φρονοῦν ὅτι εἶνε προτιμώτερο νὰ ἐξομολογεῖται κανεὶς, τὸν ἔρωτά του ἀμέσως. Ἄλλοι προτιμοῦν νὰ τὸν λένε κατὰ δόσεις.

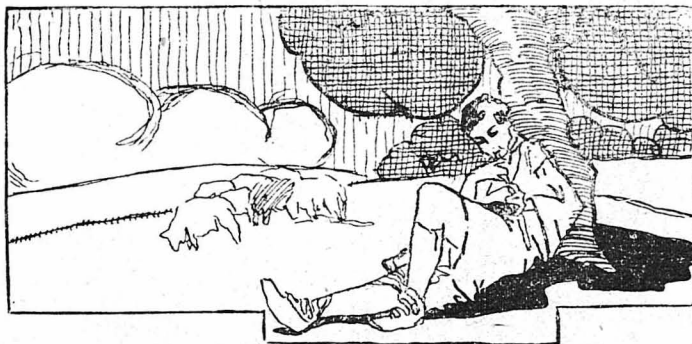
Ἐγὼ σὲ συμβουλεύω τὸ ἕξῃς: Νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ἡ γυναῖκα εἶνε φρούριο, σὺ δὲ ὁ πολιορκητής. Νομίζεις ὅτι τὸ φρούριον αὐτὸ θὰ κυριευθῇ μὲ ἔφοδον; Ἐφοδος.

Φρονεῖς ὅτι εὐκολώτερα θὰ τὸ καταλάβῃς μὲ πολιορκία; Πολιορκησέ το.

Ἐχε ὅμως ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι ἐάν τὸ φρούριον «στερεῖται τροφίμων», ὑπάρχει ἔλπις νὰ πετύχῃ ἡ πολιορκία, ἄλλως ἡ ἐφ' ὅσον λόγῃ ὑποχώρησις, πρὶν νὰ γίνῃς γελῶτος.

Ὅσο στενὲς καὶ ἂν εἶνε αἱ σχέσεις σου, μὲ μὴ γυναῖκα, νὰ τῆς μιλεῖς πάντα στὸν πληθυντικόν.

Γιὰτὶ ὅταν εἶσαι μαζί της, σὲ κανέναν κύκλο ξένων, ἔχεις φόβο νὰ προδοθῇς.

Τὸν καιρὸ πού φύλαγα τὰ κοπάδια στὸ Λυμπερόν...

Νὰ μὴν ἐξοικιώνεσαι ποτὲ μὲ μὴ γυναῖκα, πού ἀρχίζει νὰ τὴν ἀγαπᾷς, γιὰτὶ εἶνε πολὺ δύσκολο, ἔπειτα, νὰ στρέψῃς τὸ πηδάλιον στὸν ἔρωτα.

Λίγο πάρα κάτω νὰ τὸ δικράνῃ, ἡ οἱ Τρεῖς Βασιλεῖδες (Ὁρίων). Αὐτὸ εἶνε τὸ ρολοὶ τῶν βοσκῶν. Μόνον σὰν τὸ κυττάξῃς ξέρω πὼς πέρασαν τὰ μεσάνυχτα. Λίγο πειὸ κάτω, πάντα πρὸς τὸ νότο, λάμπει ὁ «Γιάννης τοῦ Μιλάν» (Σείριος). Νὰ τι μολογᾷ οἱ βοσκοὶ γι' αὐτὸ τ' ἀστέρι. Φαίνεται πὼς μὴ νύχτα ὁ «Γιάννης τοῦ Μιλάν» μὲ τοὺς «τρεῖς βασιλεῖδες» καὶ τὴν «κλῶσσα» (Πούλια) καλίστηκαν στὸ γάμο κάποιου φιλικῶς τοὺς ἀστεριοῦ. Ἡ «κλῶσσα» πειὸ βιαστικὴ ἔφυγε, λένε, πρώτη καὶ πῆρε τὸν ἄπάνου δρόμο, ἐκεῖ στὰ βαθεῖα τ' οὐρανοῦ. Οἱ «τρεῖς βασιλεῖδες» ἔκοψαν παρακάτου καὶ τὴν ἐπρόφτασαν, μὰ αὐτοὶ ὁ τεμπέλης ὁ «Γιάννης τοῦ Μιλάν» πού ἀποκοιμήθη ἀπόμεινε ἐκεῖ πῶς - πῶς καὶ θυμωμένος γιὰ νὰ τοὺς σταματήσῃ τοὺς πέταξε τὸ ραβδί του. Νὰ γιὰτὶ οἱ «τρεῖς βασιλεῖδες» λέγονται ραβδί τοῦ Γιάννη Μιλάν.

Μὰ τὸ πειὸ ὥρατο ἀπ' ὅλα τὰ στέρνια εἶνε «τὰ στέρνια τοῦ βουκοῦ» πού μᾶς φωτίζει τὴν αὐγὴν ὅταν σκαρίζουμε τὸ κοπάδι καὶ ὁ βράδυ σὰν τὰ μαζεῦουμε. Τὸ λέμε καὶ «Μαγκελόν», ἡ ὁμορφὴ ἡ Μαγκελόν πού κυνηγᾷ τὸν «Πέτρο τῆς Προβάνς» (Κρόνος) καὶ παντρεύεται μὲ δαῦτον κάθε ἑπτὰ χρόνια.

Πὼς λοιπόν, βοσκέ, παντρεύονται καὶ τὰ στέρνια;

Μὰ βέβαια, κυρά.

Καὶ καθὼς προσπαθοῦσα νὰ τῆς ἐξηγήσω τί ἦταν αὐτοὶ οἱ γάμοι ἔνοιωσα κατὶ δροσερὸ καὶ ἀπαλὸ ν' ἀκούμπᾷ στὸν ὅμο μου. Ἦταν τὸ κεφάλαιό της, βαρυνμένο ἀπὸ τὸν ὕπνο πού ἀνομιμωῖσε ἀπάνω μου, σαλακώνοντας τίς κορδέλλες του, τίς δαντέλλες του καὶ τὰ πλούσια του μαλλιά.

Ἐμεινε ἔτσι δίχως νὰ σκεφθῇ ὡς τὴν ὥρα πού γλῶμασαν στὸν οὐρανὸ τὰ στέρνια. Ἐγὼ τὴν ἔβλεπα νὰ κοιμάται ταραγμένος κάπως μὴ προφυλαγμένος ἀπὸ τίς ἄγιες σκέψεις πού μού γεννοῦσαν ἡ ἐξάστη νύχτα. Ἐπάνω καὶ γύρω μας τὰ στέρνα τραβοῦσαν τὸ σιμπλό τους δρόμο σὰν κανένα κοπάδι. Κάποτε μού φαίνονταν πὼς ἕνα ἀπ' αὐτὰ τ' ἀστέρνια παραστράτησε καὶ ἔγειρε νὰ κοιμηθῇ στὸν ὅμο μου.

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικόν Δ.)